

REZOLUCJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO**z dnia 29 kwietnia 2015 r.****zawierająca uwagi stanowiące integralną część decyzji w sprawie udzielenia absolutorium z wykonania budżetu ósmego, dziewiątego i dziesiątego Europejskiego Funduszu Rozwoju za rok budżetowy 2013**

PARLAMENT EUROPEJSKI,

- uwzględniając swoją decyzję w sprawie udzielenia absolutorium z wykonania budżetu ósmego, dziewiątego i dziesiątego Europejskiego Funduszu Rozwoju za rok budżetowy 2013,
 - uwzględniając art. 93 i art. 94 tiret trzecie Regulaminu i załącznik V do Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej oraz opinię Komisji Rozwoju (A8-0102/2015),
- A. mając na uwadze, że głównym celem umowy z Kotonu stanowiącej ramy stosunków Unii z państwami Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) oraz krajami i terytoriami zamorskimi (KTZ) jest ograniczenie, a docelowo wyeliminowanie ubóstwa, zgodnie z celami zrównoważonego rozwoju, a także stopniowe włączanie państw AKP oraz KTZ do gospodarki światowej;
- B. mając na uwadze, że Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ) musi zagwarantować konkretne cele polityki w zakresie rozwoju; zwraca uwagę, iż inne względy natury handlowej lub wynikające z polityki zagranicznej i bezpieczeństwa nie powinny stać na przeszkodzie realizacji priorytetów Unii w zakresie rozwoju;
- C. mając na uwadze, że europejskie fundusze rozwoju finansowane przez państwa członkowskie to główny instrument finansowy Unii służący współpracy rozwojowej z państwami AKP, za który Komisja jest odpowiedzialna w kontekście procedury udzielania absolutorium;
- D. mając na uwadze, że w roku budżetowym 2013 zaliczki wypłacone przez Komisję Europejską osiągnęły kwotę 424 mln EUR, a przychody operacyjne wyniosły 124 mln EUR;
- E. mając na uwadze, że EFR określił swoją strategię i priorytety na podstawie preferencji politycznych oraz kryteriów gospodarczych i finansowych powiązanych z ogólnymi kryteriami efektywności i współpracuje z odpowiednimi instrumentami finansowymi, aby zrealizować te priorytety określone w zrównoważonej i długoterminowej perspektywie;
- F. mając na uwadze, że w kontekście krajów rozwijających się nieodłącznie występuje narażenie na ryzyko wysokiego stopnia z powodu geopolitycznego, instytucjonalnego i administracyjnego otoczenia często kojarzonego z niestabilnością i delikatną sytuacją;
- G. mając na uwadze, że stopień i charakter zaangażowania Unii należy zróżnicować i uzależnić od wymiernego postępu w różnych dziedzinach, takich jak demokratyzacja, prawa człowieka, dobre sprawowanie rządów, zrównoważony rozwój społeczno-gospodarczy, praworządność, przejrzystość i walka z korupcją;
- H. mając na uwadze, że wykorzystywanie innowacyjnych instrumentów finansowych, takich jak mechanizmy łączone, jest postrzegane jako jeden sposób na rozszerzenie zakresu istniejących narzędzi, takich jak dotacje i pożyczki, ale także zawiera wyzwania w zakresie kontroli i zarządzania;
- I. mając na uwadze, że zapewnienie widoczności Unii i promowanie jej wartości we wszystkich unijnych interwencjach jest kwestią podstawowej wagi;
- J. mając na uwadze, że ujęcie EFR w budżecie, tj. jego włączenie do struktury budżetu Unii, jest dla Parlamentu priorytetem; mając na uwadze, że włączenie EFR do budżetu ogólnego zaowocowałoby wyższym stopniem bezpieczeństwa finansowego dla krajów będących odbiorcami pomocy, ale także poprawiło spójność polityki i kontrolę demokratyczną;

- K. mając na uwadze, że wsparcie budżetowe niesie ze sobą znaczne ryzyko niedopełnienia obowiązków powierniczych, a zwłaszcza wiąże się z wyzwaniem w dziedzinie przejrzystości, rozliczalności i dobrego zarządzania finansami; mając na uwadze, że wsparcie budżetowe wymaga uważnego monitorowania i dialogu politycznego między UE a krajem partnerskim w odniesieniu do celów oraz postępów na drodze do uzgodnionych celów i wskaźników efektywności, a także systematycznej oceny ryzyka oraz strategii ograniczania ryzyka, które należy ulepszać;

Poświadczenie wiarygodności

Wiarygodność rozliczeń

1. z zadowoleniem przyjmuje opinię Trybunału Obrachunkowego, że roczne sprawozdania finansowe ósmego, dziewiątego i dziesiątego EFR za rok 2013 przedstawiają rzetelnie we wszystkich istotnych aspektach sytuację finansową EFR na dzień 31 grudnia 2013 r. oraz że wyniki transakcji, przepływy pieniężne i zmiany w aktywach netto za zakończony w tym dniu rok budżetowy są zgodne z przepisami rozporządzenia finansowego EFR i z powszechnie przyjętymi międzynarodowymi standardami rachunkowości sektora publicznego;
2. z satysfakcją zauważa poprawę sytuacji w zakresie liczby i wartości odzyskanych należności, które wzrosły w porównaniu z rokiem 2012 do 24 (13 w 2012 r.) i wyniosły ogółem 4,7 mln EUR w 2013 r. (1,3 mln EUR w 2012 r.);
3. jest jednakże głęboko zaniepokojony, że subdelegowani urzędnicy zatwierdzający wciąż niesystematycznie stosują zasadę, że w przypadku płatności zaliczkowych przekraczających 750 000 EUR Komisja jest zobowiązana do corocznego odzyskiwania odsetek od beneficjentów, a wysokość przychodów z tytułu odsetek ujawniona w sprawozdaniu finansowym częściowo opiera się na szacunkach;
4. wyraża ponadto ubolewanie, że odsetki naliczone od płatności zaliczkowych wynoszących od 250 000 do 750 000 EUR wciąż nie są uznawane za dochód finansowy w sprawozdaniach finansowych, ponieważ nie ukończono jeszcze prac nad wspólnym systemem informacyjnym Relex (CRIS);

Legalność i prawidłowość transakcji leżących u podstaw rozliczeń

5. z zadowoleniem przyjmuje opinię Trybunału, zgodnie z którą zobowiązania leżące u podstaw rozliczeń za rok 2013 są legalne i prawidłowe we wszystkich istotnych aspektach;
6. wyraża jednak zaniepokojenie oceną Trybunału Obrachunkowego w odniesieniu do legalności i prawidłowości płatności leżących u podstaw rozliczeń, zgodnie z którą systemy nadzoru i kontroli w centrali EuropeAid i delegaturach Unii są jedynie częściowo skuteczne, jeśli chodzi o zapewnianie legalności i prawidłowości płatności;
7. wyraża ubolewanie, że zgodnie z szacunkami Trybunału Obrachunkowego najbardziej prawdopodobny poziom błędów w płatnościach z ósmego, dziewiątego i dziesiątego EFR wynosi 3,4 %, co oznacza niewielki wzrost w porównaniu z 2012 r. (3 %), ale wciąż jest poniżej wielkości z 2011 r. (5,1 %);
8. zwraca uwagę, że z rocznego sprawozdania Trybunału poświęconego działalności EFR w roku budżetowym 2013 wynika, iż wskaźnik błędów wzrósł w porównaniu z rokiem poprzednim i że wciąż jest zbyt wysoki; apeluje do Komisji o dążenie do osiągnięcia wskaźnika błędów na uzgodnionym poziomie 2 %;
9. odnotowuje i wyraża ubolewanie, że płatności leżące u podstaw rozliczeń są spowodowane nieprawidłowościami w systemie kontroli oraz że w płatnościach wystąpił istotny poziom błędów; zauważa, że w 27 % płatności – tj. w 45 ze 165 skontrolowanych transakcji – wystąpił błąd;
10. odnotowuje wyniki wyrwykowych kontroli w odniesieniu do projektów, gdzie w 42 ze 130 płatności (32 %) wystąpił błąd, a zwłaszcza fakt, że 30 z tych 42 płatności zawierało błędy kwantyfikowalne, a 17 stanowiło transakcje końcowe, zatwierdzone po przeprowadzeniu wszystkich kontroli *ex ante*;

11. ubolewa, że pomimo planu działań naprawczych opracowanego w maju 2013 r. typologia zidentyfikowanych błędów jest podobna w dużej mierze do poprzednich lat, mianowicie brak dokumentów potwierdzających, nieprzestrzeżenie przez beneficjentów przepisów w dziedzinie udzielania zamówień oraz wydatki niekwalifikowalne; zauważa, że błędy te odnosiły się także do transakcji związanych z następującymi działaniami: (i) prognozy programów; (ii) umowy o dotacje; i (iii) umowy w sprawie wkładu finansowego zawierane przez Komisję z organizacjami międzynarodowymi;
12. wzywa Komisję do nasilenia działań w tych szczególnych obszarach współpracy poprzez udoskonalenie istniejących planów działań naprawczych, które opracowano, zwłaszcza gdy błędy kwantyfikowalne wskazują na niedociągnięcia w kontrolowaniu przez organizacje międzynarodowe zgodności z postanowieniami umownymi jako część ogólnych działań mających na celu polepszenie metod zarządzania ryzykiem oraz ogólnych systemów kontroli i zarządzania;

Ryzyko związane z regularnością i skutecznością mechanizmów kontroli

13. przyznaje, że wdrażanie EFR z wykorzystaniem licznych sposobów działania i różnych metod realizacji (bezpośredniego zarządzania scentralizowanego oraz zarządzania pośredniego) zawierających złożone przepisy i procedury, np. przetargów i udzielania zamówień, a także przy szerokim zasięgu geograficznym, jest obciążone wysokim nieodłącznym ryzykiem, które utrudnia optymalizację systemów kontroli i zwiększenie przejrzystości finansowania EFR;
14. jest głęboko zaniepokojony, że zgodnie z oceną Trybunału kontrole *ex ante* przeprowadzane przed płatnościami w ramach projektu wciąż prezentują znaczne uchybienia;
15. apeluje do Komisji o regularne zwracanie uwagi na jakość i adekwatność kontroli *ex ante* przeprowadzanych przez wszystkie podmioty (pracowników Komisji i audytorów zewnętrznych) przed dokonaniem płatności w ramach projektów, zwłaszcza z uwagi na otoczenie cechujące się wysokim ryzykiem politycznym i operacyjnym;
16. zauważa, że w dwóch obszarach – wsparcia budżetowego (718 mln EUR wypłacone w ramach EFR w 2013 r.) i wkładów UE do projektów z udziałem wielu darczyńców, realizowanych przez organizacje międzynarodowe takie jak Organizacja Narodów Zjednoczonych (płatności w ramach EFR wyniosły 458 mln EUR w 2013 r.) – charakter instrumentów i warunków płatności ogranicza podatność transakcji na błędy;
17. jest zaniepokojony powtarzającą się kwestią ciągłego wykrywania błędów w ostatecznych zestawieniach poniesionych wydatków pomimo kontroli zewnętrznych i weryfikacji wydatków;
18. wzywa Dyрекcję Generalną ds. Współpracy Międzynarodowej i Rozwoju Komisji (DG DEVCO) do podjęcia działań w związku z zaleceniem Trybunału z 2011 r. dotyczącym jak najszybszego wzmocnienia jednostki audytu wewnętrznego, aby skuteczniej mogła wykonywać swoje zadania;

Strategia i priorytety

19. podkreśla, że wszystkie działania w ramach EFR należy prowadzić w ścisłej zgodności z ogólną strategią i priorytetowymi obszarami na podstawie preferencji politycznych, a także kryteriami efektywności gospodarczej i finansowej, odzwierciedlonymi następnie w wynikach zarządzania, a także łącznie z działaniami w zakresie zarządzania ryzykiem i kontroli oraz stosując do tego celu konkretny rodzaj instrumentów finansowych;
20. zwraca uwagę na fakt, że – w kontekście coraz większej wagi przywiązywanej do wyników pomocy udzielanej przez UE – Afryka Subsaharyjska to region mający największe zaległości w związku z realizacją milenijnych celów rozwoju (MCR) oraz jedyny region na świecie, w którym zgodnie z prognozami skala ubóstwa najprawdopodobniej nie zmniejszy się o połowę do roku 2015; wyraża zaniepokojenie, że obserwowany w ostatnich latach coraz niższy poziom oficjalnej pomocy rozwojowej na rzecz usług społecznych, zwłaszcza w dziedzinie edukacji i zdrowia reprodukcyjnego, grozi zniweczeniem postępów osiągniętych w dziedzinie rozwoju kapitału ludzkiego;

21. wnioskuję, że niezbędne jest wzmożenie wysiłków na rzecz przyspieszenia realizacji MCR w Afryce do wyznaczonego terminu w 2015 r.; apeluje do Komisji, aby uwzględniła program działań na rzecz rozwoju po roku 2015 i negocjacje w sprawie celów zrównoważonego rozwoju, kiedy te cele zostaną już przyjęte, jako podstawę dla Trybunału Obrachunkowego do przeprowadzenia kontroli wykonania zadań; wyraża zadowolenie, że w 2013 r. na europejskie fundusze rozwoju, które stanowią główny instrument służący udzielaniu pomocy unijnej państwom AKP w ramach współpracy rozwojowej, przypadło aż 45 % całkowitej wartości nowych umów zawartych przez Komisję za pośrednictwem DG DEVCO;
22. zwraca uwagę, że w 2013 r. osiągnięto porozumienie w sprawie ustanowienia 11. EFR dysponującego środkami ogółem na kwotę blisko 27 mld EUR (w cenach z 2011 r.), co faktycznie oznaczało zamrożenie środków na poziomie 10. EFR, a nie podniesienie ich o 13 %, o co Komisja wnioskowała, a to mimo stałego zobowiązania UE na rzecz podnoszenia w najbliższych latach środków finansowych przeznaczonych na rozwój;

Monitorowanie i nadzór

23. jest nadal poważnie zaniepokojony niedociągnięciami wciąż obecnymi w systemie informacji zarządczej na temat wyników audytów zewnętrznych, weryfikacji wydatków i wizyt monitorujących oraz działań następczych w tym zakresie, pomimo iż w ostatnich latach Komisja zobowiązała się do poprawy jakości danych zawartych w CRIS;
24. przypomina, że wiarygodność i poprawność systemu informacji zarządczej odgrywa zasadniczą rolę, co wymaga stałej czujności; apeluje do Komisji o kontynuowanie prac nad rozwijaniem i opracowaniem nowych funkcji w module audytowym systemu zarządczego CRIS, zwłaszcza w odniesieniu do monitorowania wszystkich sprawozdań z kontroli i wszystkich rodzajów ocen; uważa, że posiadanie spójnych ukierunkowanych na wyniki systemów monitorowania ma podstawowe znaczenie przy dostarczaniu adekwatnych i wiarygodnych informacji na temat osiągniętych wyników, co ma służyć dostosowaniu strategicznych priorytetów;
25. biorąc pod uwagę, że większość EFR jest wdrażana w sposób zdecentralizowany przez delegatury Unii, zachęca centralę DG DEVCO do konsekwentnego wspierania ich w zarządzaniu portfelem zgodnie z odnośnymi składowymi ryzyka na podstawie CRIS; ponawia apel i zachęca do lepszego wykorzystywania możliwości stwarzanych przez ocenę ryzyka w ramach monitorowania operacji delegatur Unii;
26. z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie pomiaru błędu resztowego zamkniętych transakcji jako przykład funkcjonowania środowiska zarządzania DG DEVCO;
27. zauważa, że na podstawie drugiego badania w 2013 r. poziom błędu został oszacowany przez DEVCO na 3,35 % (odpowiadający kwocie ok. 228,55 mln EUR), w porównaniu z poziomem 3,4 % oszacowanym przez Trybunał Obrachunkowy; z niepokojem zauważa, że główne zidentyfikowane przyczyny to brak zadowalającej dokumentacji od organizacji będących beneficjentami, błędy spowodowane brakiem wystarczających dowodów w celu sprawdzenia prawidłowości transakcji, nieprzestrzeżenie procedur udzielania zamówień oraz kwoty nieodzyskane i nieskorygowane;
28. uważa, że do planu działań opracowanego przez DG DEVCO należy włączyć hierarchizację realizacji działań zaradczych poprzez położenie nacisku na szczególne i najbardziej krytyczne obszary zainteresowania oraz możliwości oszczędności kosztowych; apeluje do DG DEVCO o podanie w rocznym sprawozdaniu z działalności informacji na temat osiągniętych postępów lub trudności napotkanych przy realizacji planu działań;
29. jest przekonany, że użyteczne będzie jasne określenie, w których działaniach w budżetowaniu zadaniowym jest najwięcej uchybień, błędów i które mają najwyższy stopień podatności na zagrożenia; jest zdania, że aby utrzymać kontrolę kosztów na rozsądnym poziomie, uwzględnianie i analiza tych szczególnych obszarów mogą być przeprowadzane w oparciu o wieloletnią rotację;
30. przyznaje, że – w związku z oszczędnościami kosztowymi mechanizmów kontroli – nie chodzi o dodanie innych obszarów kontroli, lecz o prace nad efektywnością ram kontroli i ich uzupełniającego charakteru zgodnie z zasadami dobrego zarządzania;
31. z zadowoleniem przyjmuje włączenie kontroli wszystkich kosztów, w tym wydatków administracyjnych oraz kosztów kontroli i systemów monitorowania, do rocznego sprawozdania z działalności;

32. z zadowoleniem przyjmuje zmiany w sprawozdaniach z zarządzania pomocą zewnętrzną, które obecnie zawierają streszczenie środków naprawczych zastosowanych do wszelkich zidentyfikowanych błędów oraz zobowiązanie szefów delegatur do podniesienia poziomu odpowiedzialności w całym łańcuchu jakości, a także do zapewnienia wyczerpującego charakteru sprawozdawczości delegatur Unii;

Wsparcie budżetowe

33. z zainteresowaniem śledzi i przyjmuje z zadowoleniem wdrażanie nowego podejścia Komisji do kwestii wsparcia budżetowego; zauważa, że w 2013 r. na nowe operacje w zakresie wsparcia budżetowego w Afryce przeznaczono w sumie 660 mln EUR, które to środki częściowo przeznaczono na realizację inicjatywy na rzecz milenijnych celów rozwoju mającej na celu wsparcie krajów mających braki w ważnych dziedzinach, takich jak opieka zdrowotna, zaopatrzenie w wodę, warunki sanitarne, bezpieczeństwo żywnościowe i odżywianie;
34. mając na uwadze przesłanki i cel wsparcia budżetowego, które jest bezpośrednio przekazywane do budżetu ogólnego krajów będących odbiorcami pomocy lub do budżetu przeznaczonego na szczególną politykę ogólną lub szczególny cel, kładzie nacisk na fakt, żeby wsparcie budżetowe przestrzegało ogólnych warunków kwalifikowalności i ściśle je wiązało ze zrealizowanymi przez kraje partnerskie znacznymi postępami, zwłaszcza w zarządzaniu finansami publicznymi; z zadowoleniem przyjąłby opracowanie wiążących kluczowych wskaźników efektywności jako próbę ograniczenia ryzyka;
35. przypomina o konieczności wspierania walki z nadużyciami finansowymi i korupcją we wszystkich obszarach sprawowania rządów objętych unijną strategią współpracy; podkreśla, że ryzyko przekierowania zasobów jest nadal wysokie i że ryzyko korupcji i nadużyć finansowych występuje w obszarach, w których zarządza się finansami publicznymi;
36. ponownie podkreśla, że konkretne i sprawdzalne kluczowe wskaźniki efektywności należy stosować w odniesieniu do wszelkich realizowanych programów wsparcia budżetowego; podkreśla, że należy się skoncentrować na zasadzie różnicowania, aby uniknąć szerokiej interpretacji warunków wypłacania wsparcia budżetowego; domaga się zdecydowanego wsparcia dla mechanizmów zapobiegania korupcji, gdyż korupcja wydaje się być jedną z kluczowych kwestii, jakie ograniczają skuteczność programów wsparcia, a tym samym prowadzą do zaniku skutecznej europejskiej współpracy na rzecz rozwoju; podkreśla zatem potrzebę wzmocnienia współpracy na rzecz środków związanych z dobrym sprawowaniem rządów i środków zwalczania korupcji;
37. wyraża ubolewanie, że przy ostatecznym wykorzystaniu przekazywane fundusze unijne są łączone ze środkami budżetowymi państwa partnerskiego i że w związku z tym brak jest identyfikowalności funduszy unijnych; wzywa do sporządzenia szczegółowego sprawozdania, do publicznej wiadomości, dotyczącego wykorzystania funduszy, w celu zwiększenia przejrzystości i identyfikowalności wydatków;
38. w tym kontekście zachęca Trybunał do stopniowego opracowywania kwestii korupcji oraz do podjęcia próby ilościowego określenia tego zjawiska i wskazania stopnia korupcji w specjalnych sprawozdaniach oraz w rocznym sprawozdaniu Trybunału Obrachunkowego z działalności;
39. zwraca się o systematyczne stosowanie i wzmocnienie matrycy warunkowości w odniesieniu do sektorowego wsparcia budżetowego oraz o określenie odpowiednich punktów odniesienia dla interwencji Unii; byłby zadowolony, gdyby wszystkie ogólne programy wsparcia budżetowego zamieniono stopniowo na sektorowe programy wsparcia budżetowego, aby podnieść poziom kontroli i rozliczalności z myślą o jeszcze lepszej ochronie finansowych interesów Unii Europejskiej;
40. podkreśla, jak ważne jest zapewnienie odpowiedniego dialogu politycznego opartego na zachętach oraz ciągłego monitorowania reform i programów sektorowych poprzez mierzenie wyników i trwałości rezultatów za pomocą komisyjnych systemów zarządzania finansami służących wdrażaniu wsparcia budżetowego w krajach partnerskich;
41. wzywa Komisję do zdecydowanego wspierania powstawania organów kontroli parlamentarnej i nadzoru, a także rozwoju kompetencji i potencjału w krajach będących beneficjentami, w tym również poprzez ciągłe udzielanie pomocy technicznej; nalega, by warunkiem przyznania wsparcia budżetowego było istnienie niezależnego krajowego organu kontroli;
42. zdecydowanie popiera zdolność Komisji do wstrzymania przekazywania funduszy, jeżeli m.in. wymagane warunki makroekonomiczne nie są spełnione; wzywa Komisję do wstrzymania przekazywania funduszy do tych krajów, w których obecny jest wysoki poziom korupcji i które nie realizują ukierunkowanych strategii politycznych mających na celu zwalczanie tego zjawiska;

Współpraca z międzynarodowymi organizacjami

43. sugeruje, żeby w trakcie obecnej kadencji parlamentarnej poczynić kolejne kroki w kierunku lepszej wymiany informacji z Bankiem Światowym i instytucjami ONZ, aby usprawnić współpracę;
44. ponawia wsparcie Parlamentu dla określenia i wymieniaania się dobrymi praktykami w celu opracowania podobnych i zrównoważonych podstawowych zasad pewności i zgodności z rozporządzeniami finansowymi Unii;
45. popiera rozszerzone ujawnianie sprawozdań z kontroli instytucji ONZ, aby lepiej gospodarować funduszami Unii;
46. jest przekonany, że należy kontynuować stałe zbliżanie odnośnych systemów zarządzania oraz wewnętrznych i zewnętrznych kontroli w celu porównywania danych, metod i wyników;
47. apeluje o konsekwentne przestrzeganie widoczności finansowania pochodzącego z Unii w inicjatywach z udziałem wielu darczyńców, w szczególności wówczas, kiedy finansowanie przez Unię ma miejsce w warunkach charakteryzujących się ryzykiem;
48. z zadowoleniem przyjmuje zacieśnienie stosunków UNICEF-u i Banku Światowego z Europejskim Urzędem ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) dzięki przyjęciu wytycznych OLAF-a dotyczących wymiany informacji i strategii;
49. jeśli chodzi o wdrażanie 11. EFR, jest zaniepokojony faktem, że jednostki, którym je powierzono, mogą z kolei powierzyć zadania związane z wykonaniem budżetu innym organizacjom regulowanym prawem prywatnym na podstawie umowy o świadczenie usług, co tworzy tym samym kaskadową strukturę powierniczą; apeluje do Komisji o stosowanie rygorystycznych warunków podwykonawstwa i przypomina, że jednostki te mają zagwarantować wysoki poziom ochrony interesów finansowych Unii w przypadku takiego postępowania;
50. domaga się szybkiego dostarczenia wyjaśnień w sprawie wykorzystywania funduszy wspólnego inwestowania (w tym funduszy powierniczych) i powiązanego ryzyka w odniesieniu do prawidłowości transakcji, zwłaszcza jeżeli wkład finansowy Komisji na rzecz projektów z udziałem wielu darczyńców jest łączony z funduszami od innych darczyńców bez przeznaczania go na szczególną identyfikowalną pozycję kwalifikowalnych wydatków;
51. zwraca się o informacje na temat wstępnej analizy systemów kontroli i zarządzania przeprowadzonej przez Komisję w odniesieniu do innych stowarzyszonych organizacji międzynarodowych; domaga się ponadto informacji na temat stopnia porównywalności i spójności już obowiązujących systemów;
52. zwraca się o informowanie go o środkach zapobiegawczych, łagodzących lub innych, które mogą być stosowane w przypadku rozbieżnych opinii co do poziomu pewności do osiągnięcia i związanego z tym ryzyka dla wszystkich wydatków;

Instrument inwestycyjny Europejskiego Banku Inwestycyjnego

53. ponownie podkreśla i jest w pełni przekonany, że instrument inwestycyjny zarządzany w imieniu Unii przez Europejski Bank Inwestycyjny (EBI) również powinien być poddany procedurze udzielania absolutorium przez Parlament, ponieważ jest finansowany z podatków płaconych przez podatników Unii;
54. zwraca uwagę, że w 2015 r. trzeba będzie przedłużyć przewidzianą w art. 287 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej umowę trójstronną regulującą współpracę między EBI, Komisją i Trybunałem Obrachunkowym w zakresie metod kontroli stosowanych przez Trybunał Obrachunkowy w odniesieniu do zarządzania przez EBI funduszami Unii i państw członkowskich; apeluje do EBI o uaktualnienie zakresu kompetencji Europejskiego Trybunału Obrachunkowego w tym względzie poprzez uwzględnienie wszelkich nowych instrumentów finansowych EBI angażujących fundusze publiczne z UE lub z EFR;
55. z zadowoleniem przyjmuje włączenie do planu pracy Trybunału Obrachunkowego kontroli instrumentu inwestycyjnego EFR, o co Parlament wystąpił podczas procedury udzielania absolutorium za rok 2012, i oczekuje na wyniki tego sprawozdania specjalnego w 2015 r.;

56. przyznaje, że EBI wspiera projekty w wysoce zagrożonych środowiskach, m.in. z występującym ryzykiem politycznym, związanym z niestabilnością krajów przyjmujących pomoc;
57. z zadowoleniem przyjmuje podejście EBI oparte na wynikach, m.in. dzięki wprowadzeniu ram pomiaru wyników, które umożliwiają ocenę sprawności realizacji projektów, ich finansowego i ekonomicznego zrównoważenia oraz wartości dodanej wniesionej przez EBI; zwraca się o zapewnienie stałego dialogu z partnerami na temat wskaźników pomiaru i zbieżności osiągniętych wyników;
58. podkreśla znaczenie polityki zerowej tolerancji względem nadużyć finansowych i korupcji ze strony EBI; przypomina o konieczności unikania finansowania przedsiębiorstw, w przypadku których istnieją dowody, iż są zamieszane w nadużycia finansowe i korupcję; uważa za nieodpowiednią obecną strategię polityczną EBI w sprawie jurysdykcji niechętnych do współpracy, w tym ostatnie uzupełnienie, uważa natomiast, że EBI powinien niezwłocznie ustanowić nową politykę odpowiedzialnego opodatkowania, zgodnie z którą EBI dokonywałby „przeglądu kryminalistycznego” rzeczywistych beneficjentów finansowanych przedsiębiorstw, a w przypadkach finansowania przez EBI przedsiębiorstw wielonarodowych takie przedsiębiorstwa powinny uprzednio dostarczyć dane – w podziale na kraje, w których prowadzą działalność – dotyczące dochodów, osiągniętych zysków i uiszczonych podatków;
59. przypomina znaczenie tego, aby projekty finansowane przez EBI miały istotne oddziaływanie społeczne oraz aby w ich ramach unikać działalności spekulacyjnej i priorytetowo traktować przedsiębiorstwa lokalne; wzywa do sporządzenia rocznej szczegółowej oceny oddziaływania społecznego projektów finansowanych przez EBI;
60. zwraca się o przyznawanie dotacji z UE tylko pośrednikom finansowym nieprowadzącym działalności w centrach finansowych offshore, którzy wykazują się znacznym zaangażowaniem na szczeblu lokalnym oraz dysponują środkami umożliwiającymi im wdrażanie prorozwojowego podejścia korzystnego z punktu widzenia specyfiki małych i średnich przedsiębiorstw w poszczególnych krajach; uważa, że EBI nie może współpracować z pośrednikami finansowymi o złej reputacji, jeśli chodzi o przejrzystość, oszustwa, korupcję oraz oddziaływanie na środowisko i społeczeństwo; podkreśla, że EBI wspólnie z Komisją opracuje wykaz rygorystycznych kryteriów wyboru pośredników finansowych, który powinien być dostępny publicznie;
61. zachęca EBI do finansowania inwestycji produkcyjnych oraz do łączenia kredytowania ze wsparciem technicznym, jeśli to konieczne, aby zwiększyć efektywność projektów i zapewnić prawdziwą wartość dodaną Unii z punktu widzenia dodatkowości, a także osiągnąć zwiększenie ich wpływu na rozwój;
62. przypomina, że zgodność z celami Unii ma zasadnicze znaczenie oraz że trzeba z należytą starannością podchodzić do zdolności absorpcyjnej państw AKP;
63. apeluje o gruntowne sprawdzanie potencjału lokalnych podmiotów i pośredników podczas ich identyfikowania i wybierania;

Finansowanie łączone

64. przyznaje, że zwiększone zainteresowanie instrumentami łączonymi jest spowodowane głównie korelacją między istotnymi wyzwaniem w dziedzinie rozwoju a poważnymi ograniczeniami funduszy publicznych, co prowadzi do powstawania nowych zasobów finansowych łączących pomoc w formie dotacji UE oraz zasoby spoza dotacji; zachęca Trybunał do regularnego przedstawiania kompleksowej oceny działań finansowanych w wyniku łączenia instrumentów finansowych;
65. przyznaje, że łącząc dotacje z dodatkowymi zasobami publicznymi i prywatnymi (np. pożyczkami i kapitałem własnym), można uzyskać znaczny efekt dźwigni finansowej w odniesieniu do dotacji oraz umocnić rozwój i wpływ polityki UE, by odblokować dodatkowe źródła finansowania;
66. podkreśla, że korzystanie z wszelkich nowych instrumentów finansowych i łączenie źródeł finansowania musi pozostać zgodne z celami polityki Unii w dziedzinie rozwoju wyznaczonymi w oparciu o kryteria oficjalnej pomocy rozwojowej i zapisanymi w programie działań na rzecz zmian; jest zdania, że instrumenty te muszą być ukierunkowane na priorytety Unii o najwyższej ekonomicznej i nieekonomicznej wartości dodanej i największym wpływie;
67. odnotowuje wyniki przeglądu przeprowadzonego przez unijną platformę na rzecz instrumentów łączonych w ramach współpracy zewnętrznej, której pierwotnym celem było podniesienie skuteczności, wydajności i jakości dotychczasowych mechanizmów i instrumentów łączonych;

68. domaga się wprowadzenia wspólnych norm dotyczących realizacji takich działań finansowych oraz wskazania najlepszych praktyk oraz kryteriów kwalifikowalności i oceny; uważa, że spójne zasady zarządzania, np. ustrukturyzowana sprawozdawczość, jasne ramy monitorowania i warunki nadzoru, przyczynią się do obniżenia kosztów transakcji i ograniczenia potencjalnego dublowania płatności z uwagi na wyższy poziom przejrzystości i rozliczalności;
69. apeluje o regularne przedstawianie Parlamentowi sprawozdań dotyczących stosowania tych instrumentów finansowych i osiąganych wyników, by umożliwić mu wykonywanie prawa do sprawowania kontroli i wyrażania zgody, zwłaszcza w odniesieniu do oceny dzwigni finansowej i niefinansowej oraz zasady dodatkowości;

Wsparcie UE dla Demokratycznej Republiki Konga

70. ponownie podkreśla swoje stanowisko dotyczące niepokojącej sytuacji w Demokratycznej Republice Konga (DR Konga), zwłaszcza w odniesieniu do reformy sądownictwa, praworządności, finansów publicznych i kwestii decentralizacji;
71. z zadowoleniem przyjmuje ocenę Trybunału Obrachunkowego dotyczącą pomocy rozwojowej Unii finansowanej ze środków EFR; zgadza się, że brak woli politycznej i zdolności absorpcyjnych to najważniejsze przyczyny jedynie nieznacznej poprawy zarządzania w tym kraju;
72. przyznaje, że DR Konga powszechnie uznaje się za jedno z najmniej stabilnych państw na świecie; zdecydowanie proponuje opracowanie kluczowych wskaźników efektywności i punktów odniesienia z myślą o wiarygodnej ocenie poprawy; równie zdecydowanie sugeruje opracowanie realistycznych kluczowych wskaźników efektywności i punktów odniesienia;
73. zwraca się do Komisji i ESDZ o przedstawienie aktualnej listy priorytetów w ramach europejskiej pomocy rozwojowej dla DR Konga w wyniku ubiegłorocznego sprawozdania z udzielenia absolutorium, w którym zasugerowano ograniczenie liczby priorytetów, aby umożliwić realizowanie lepszej i bardziej ukierunkowanej strategii w dziedzinie pomocy rozwojowej;

Wsparcie UE dla Haiti

74. ponownie wyraża ogólne zadowolenie z prac wykonanych i wysiłków podjętych przez służby Komisji w reakcji na trzęsienie ziemi na Haiti w 2010 r., kiedy delegatura UE i jej pracownicy znajdowali się w skrajnie trudnej sytuacji; z zadowoleniem przyjmuje zdolność Komisji do wycofania płatności i wstrzymania wypłat środków z powodu niewystarczających postępów rządu Haiti w zarządzaniu finansami i uchybień w krajowych procedurach zamówień publicznych;
75. odnotowuje stwierdzone przez Trybunał Obrachunkowy słabe strony w związku z koordynacją i w związku z tym podkreśla znaczenie utrzymania ścisłej koordynacji darczyńców i służb Komisji; wzywa do lepszego powiązania pomocy humanitarnej z pomocą rozwojową oraz silniejszego powiązania pomocy doraźnej, odbudowy i rozwoju za pośrednictwem stałej platformy wzajemnych usług łączenia pomocy doraźnej, odbudowy i rozwoju (LRRD); jest zdania, że w miarę możliwości ECHO i EuropeAid powinny przyjąć zintegrowane podejście z jasno określonymi celami w zakresie koordynacji oraz spójną strategię dla poszczególnych krajów, równoległe do dzielenia się najlepszymi praktykami; apeluje do Komisji o nawiązanie dialogu z Parlamentem; jest zdania, że zaangażowanie lokalnego społeczeństwa obywatelskiego może skutkować szerszym korzystaniem z lokalnej bazy wiedzy;
76. przypomina o zaleceniach wydanych po wizycie delegacji Komisji Kontroli Budżetowej na Haiti w lutym 2012 r. oraz ponownie nalega na istotną konieczność zapewnienia identyfikowalności i rozliczalności unijnych funduszy rozwoju, zwłaszcza dzięki uzależnieniu wsparcia budżetowego od konkretnego wyniku; zwraca się do Komisji i ESDZ o naleganie na wprowadzenie matrycy warunkowości w odniesieniu do sektorowego wsparcia budżetowego;
77. przypomina, że środki w zakresie budowania państwowości mają być zasadniczym elementem unijnej strategii rozwoju i podstawą planów działania na każdą sytuację kryzysową; apeluje o zdefiniowanie dobrej kombinacji polityki w zgodzie z interwencją Unii;
78. jest zdania, że w odniesieniu do sytuacji kryzysowych i braku stabilności należy opracować nowe podejście, w szczególności jeśli chodzi o działania takie jak: (i) identyfikowanie ryzyka na różnych poziomach operacyjnych; (ii) opracowywanie prognoz prawdopodobnych konsekwencji; oraz (iii) projektowanie instrumentów zapewniających wystarczający poziom elastyczności i zdolności mobilizowania ekspertów z różnych dziedzin, aby ograniczyć ryzyko i potencjalne klęski i przygotować się na nie;

79. zachęca Komisję i ESDZ do bardziej systematycznej i wspólnej pracy nad cyklem zarządzania klęskami żywiołowymi; wzywa Komisję i ESDZ do informowania Parlamentu Europejskiego o postępach prac, zwłaszcza w odniesieniu do zarządzania ryzykiem i gotowości na wdrożenie i osiągnięcie celów programu w warunkach po wystąpieniu klęski;
80. przypomina, że w każdym takim kryzysie należy z należytą starannością podchodzić do trafności i skuteczności operacyjnej krajowych ram zarządzania zmniejszaniem ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi, co jest warunkiem wstępnym sukcesu interwencji UE;

Przyszłość EFR

81. zaleca, aby strategię i priorytety przyszłego EFR były precyzyjnie określone oraz aby system instrumentów finansowych był budowany na tej podstawie z poszanowaniem zasad efektywności i przejrzystości;
82. ubolewa nad tym, że przepisy finansowe mające zastosowanie do budżetu ogólnego Unii Europejskiej (rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012) nie ujęły EFR w budżecie ogólnym;
83. przypomina, że Parlament Europejski, Rada i Komisja uzgodniły, że te przepisy finansowe zostaną poddane przeglądowi w celu uwzględnienia zmian, które stały się niezbędne w związku z wynikiem negocjacji dotyczących wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020, w tym pod względem ewentualnego włączenia EFR do budżetu Unii; ponawia swój apel do Rady i państw członkowskich o zatwierdzenie pełnego włączenia EFR do budżetu Unii;
84. uważa, że nowa kadencja parlamentarna stwarza nowe możliwości, aby zachęcić instytucje unijne do rozpoczęcia wkrótce refleksji nad scenariuszem po 2020 r. dotyczącym możliwego zastąpienia obowiązującej Umowy z Kotonu, a także jego oceny; przypomina, że zdaniem Parlamentu EFR należy jak najszybciej włączyć do budżetu ogólnego;
85. jest zdania, że włączenie EFR do budżetu ogólnego zwiększy demokratyczną kontrolę, angażując Parlament w opracowywanie strategicznych priorytetów w dziedzinie przyznawania środków, a także przyczyni się do bardziej skutecznego wdrażania dzięki lepszym mechanizmom koordynacyjnym na szczeblach zarówno centrali Komisji, jak i poszczególnych obszarów; ponownie apeluje do Komisji o należyte rozważenie finansowych skutków włączenia EFR dla państw członkowskich w nadchodzącej ocenie, a także ewentualnego wiążącego dla państw członkowskich klucza do ustalenia wkładu;
86. jest przekonany, że usprawnienie i zbliżenie przepisów rządzących EFR może doprowadzić do ograniczenia ryzyka błędów i braku efektywności, a także zwiększyć poziom przejrzystości i pewności prawa; zachęca Komisję do przedstawienia jednego rozporządzenia finansowego dla wszystkich EFR; ubolewa nad faktem, że w kontekście dyskusji nad przyszłym porozumieniem dotyczącym 11. EFR Komisja nie przedłożyła wniosku w sprawie jednolitego rozporządzenia finansowego w celu uproszczenia zarządzania EFR;

Działania następcze w odniesieniu do rezolucji Parlamentu

87. zwraca się do Trybunału Obrachunkowego o włączenie do swojego następnego sprawozdania rocznego przeglądu działań następczych w odniesieniu do zaleceń Parlamentu przedstawionych w sprawozdaniu Parlamentu w sprawie corocznego absolutorium.
-